

אמונה

בידור

עמוק אל חוף הים

על הבמה באולם צוותא'לה ניצבו שניים. אחד, עטור זקן-פרא, עיניו נוצצות בלהט, והוא מנגן בגיטרה. השני, צעיר חיוור פנים, לבוש מיכנסיים שחורים וחולצה לבנה, שערו הבהיר מואר על-ידי הזרקור היחיד.

הקהל ישב כמוקסם, כאשר דניס קירש יפה-התואר שלף חליל רועים מכיסו והחל מלווה את חברו אורי רווח. רווח, שחור הזקן, עצם עיניו בדבקות, ופרט נעימה שקטה על הגיטרה. כשהתחממה האווירה קם הצעיר ממקומו, תופף על שלושת הת-

חוזר-בתשובה רווח המוסיקה מסהרת

פים שעמדו על הבמה, ולקצב מחיאות הכפיים של הקהל רץ אל דלפק המשק-אות והמשיך לתופף גם עליו, כשהקהל מלווה אותו בקריאות ובשריקות התפעלות.

"אני מרוקן מתוכי את כל מה שאני מסוגל. כך אני מתנקה." סיפר אורי רווח בן ה-25, אחיו של השחקן זאב רווח. כליד שכונת מוסררה בירושלים, ספג את אוירת העיר של אז. "אנחנו שמונה אחים שרובם עוסקים ביצירה. אבי אומנם נולד בכפר במארוקו, אבל את ההשפעה החזקה קיבלתי בירושלים." גילה אורי, בנו של מי שמשמש כחזן, מוהל ושוחרט. "ירושלים של אז היא בתים עם חצרות, זקן עיוור, וזקנה מכינה אוכל בפתיליה. בירושלים של אז היתה קדושה של ממש, כולם דיברו ברצינות על ביאת המשיח וכל זאת כשברקע נשמעת קריאת המו-אזין לתפילה. את אלה שמעתי כשהייתי קטן. ספגתי הכל."

דו-שיח בין גיטרה לחליל. בגיל חמש התחיל דניס קירש, בעל פני המלאך, לנגן בפסנתר. בגיל שמונה החליט להיות חלילן. כבנם של אב שהיה חזן-שוחרט מוהל, אף הוא, ואם שהיתה סולנית מפור-סמת באופרה הצרפתית, ספג הילד הקטן את הזיקה למוסיקה. בית המישפחה בעיר מץ שבצרפת היה מרכז הקהילה היהודית שם. במיסגרת תפקידו גר האב עם מישי-פחתר בסמוך לבית-הכנסת בן 200 השנה. "אני זוכר איך בגיל 16 הייתי מתגנב בלילות לבית-הכנסת ומנגן שם על האור-גן." גילה דניס בחיוך של געגועים. הצ-עיר, שלמד חליל אצל טובי המורים באי-רופה ניגן את הקונצרט הראשון בגיל 15. מאז הופיע בנגינה קלאסית בכל רחבי צרפת. בשנת '75 עלה ארצה, עבד בקיבוץ כמורה לחליל והופיע במקומות שונים בארץ, ופעמיים בטלוויזיה.

הגורל הפגיש את שני הידידים, האחד חוזר בתשובה והשני שומר מסורת. שני הם בעלי רקע דתי, שניהם רואים במו-סיקה יעוד עליון, ושניהם אוהבי טבע, בדידות וחיי רוח.

"לפני שנה וחצי צילצל אורי לאחותי (המשך בעמוד 62)

המיבנה היא בשביל צר מחוף הים. אדי יוצק כל העת תמוכות למיבנה, כדי למנוע את גלישתו לים. הסערות החור-פיות מאיימות על הדינוזאור ועל יושביו התימהוניים.

ראש הדינוזאור בעל המיקסרת, המשקיף על הים, מבטא את חושי-ההומור של אדי וניסים, בוני המיבנה התימהוני. הגישה א-

הסערה באחת הסערות האחרונות סחפו רוחות עזות את החול ממרגלות הדינוזאור וזה כימעט התמוטט. ריצפת הבית יצוקה ממלט ובתוכה משובצים קרשים ושייש בדוגמה מרהיבה, שמראה מקסים בהשתקפות קרני השמש, עליה.

רה גירשה אותם משם. הם מסתובבים בי-עולם, מנסים להיות את חייהם כפי שנה-אה להם מבלי לקבל את מוסכמות החב-רה הממוסדת. ובבית, שנעשה אף הוא בי-ניגוד לכל המוסכמות, כי אדי תחת סימלו של הדינוזאור.

דינוזאור שני בונה ניסים, בעלה של אשה אמריקאית, באיי-הבתולה. הוא התחיל בבניית הדינוזאור על חוף סידני-עלי, והשאיר אותו לאדי כשנסע להצטרף אל אשתו באמריקה, העומדת ללדת את ילדם הראשון.

מדליק אדי נרות. ליתר ביטחון יש גם פנס לוקס במקום. ליד דלת הכניסה העשויה עץ כבד, מוטבעת בקיר מזוזה מקורית. אדי אינו דתי, אבל הוא בא ממישפחה מסורתית. יש גם כיור קטן, ולידו מדף ועליו כיר-ריים לבישול. כאן מניח אדי את ארוחור-תיו. היא אוהב לבשל, כשיש מה. את המים הוא מביא על גבו ממרחקים. בקנקני פלסטיק ענקיים.

אדי וחברו, ניסים, הם שניים מתוך חברי-רת נודדים המסתובבת בארץ, ואינה מצ-ליחה למצוא לה מקום. פעם היו מוצאים אותם בחוף אילת ונועיבה, אבל המישט-

